

JUSTIÇIA SOCIAL

M 12666

EPOCA IV - NUM. 51
21 de març del 1936

PREU: 20 cènts.

Redacció i Administració:
Primer de Maig, 7
TELÈFON 15486
BARCELONA

Unió Socialista de Catalunya

Les alteracions de l'ordre públic no s'han de sufocar pas com volen els reaccionaris, ans bé amb el compliment íntegre del programa mínim del Front Popular

EDITORIAL Compliment del programa del Front Popular

El camí de la unitat

Hem dit repetidament en editorials i articles, quan la censura no els ha mutilat, que el nostre criteri d'unitat el veiem plasmat en el projecte d'estatuts del futur i immediat Partit Socialista de Catalunya.

Es una posició lògica l'emprada pel nostre Partit d'anar tot seguit a la unificació dels grups socialistes d'una estructura autòctona catalana. Això és, simplement, començar la casa pels fonaments, tota vegada que hauria estat un error de tàctica i de principis voler fer una organització proletària d'acord amb les realitats nacionals amb les forces adscrites a orientacions que fins avui no havien mai reconegut la necessitat del nou corrent que mena l'hora actual.

Inajornable per moltes raons l'aparició del partit totalitari de les masses obreres i camperoles de Catalunya, és urgent posar-nos d'acord amb el Partit Català Proletari i el Partit Comunista de Catalunya, forces ambdues d'ídèntica o semblant visió que la nostra, per a sentar conjuntament les bases d'acció del Partit Socialista de Catalunya. Aconseguir això sembla que és cosa relativament fàcil, si hem de creure les declaracions que en aquest sentit han fet les organitzacions al·ludides.

Crear, però, el nou partit obrer català únicament amb aquells grups polítics és insuficient, si volem respondre al desig dels treballadors del país, de fer desaparèixer d'una vegada i per a sempre la nefasta política de grupet i de personalisme que fins ara hem hagut d'aguantar i que tants de perjudicis ha reportat al present i al futur immediat de la classe explotada catalana.

Seria una obra incompleta i exposada a totes les eventualitats que el nou Partit es mostrés impossible de veure's reforçat amb els efectius de la Secció Catalana del P. S. O. E. i del P. O. U. M.

Malgrat tot, com exposàvem dies enrera, creiem imprescindible anar a la unitat en principi amb aquelles forces que com nosaltres sincerament la sentim. Això, però, no vol pas dir que si el Partit Socialista de Catalunya no és de moment el mitjà aglutinador de totes, absolutament totes, les fraccions marxistes de la nostra terra, haguem de considerar-nos satisfets i deixem de treballar per la unitat absoluta.

Nosaltres som els primers a veure les dificultats amb què hem de topiar, però la realitat de l'hora present ens ha de fer forts per a superar-les i dotar Catalunya de l'organisme socialista totalitari i responsable que mai no ha tingut.

Naturalment que no podem oblidar la posició dels altres nuclis obrers que segueixen tàctiques i ideologies divergents amb la nostra. I ens referim, sobretot, a la Unió de Rabassaires i, més llunyanament, a alguns sectors dels Sindicats d'Oposició, cada dia més percatats de la posició falsa en la qual es mantenen. Pas a pas, sense aturar-nos, però també sense córrer més del que convé, farem la nostra via envers la unitat.

No hi ha perquè voler seguir mantenint errors. Lògicament, solament poden haver-hi en el camp obrer de la política de classe dues tendències. La que estima convenient l'acció política, o sigui la socialista, i l'abstencionista. La primera, cridada per la Història a la presa del Poder per la classe treballadora; la segona, arreeconada cada dia més, entre espeternegaments històrics, en espera de la seva total desaparició.

Cal, doncs, que tots els grups socialistes ens apressem a anar a la unitat marxista sense més dilacions i creem al costat del partit polític la central sindical potent i única que han de portar a la total manumissió la classe obrera, tipa ja d'explotació.

Tot el que no sigui això, és perdre el temps i fer un escarni als treballadors, que creuen —i no van errats— en la necessitat de l'acció unificada del proletariat.

Ja ens trobem en pla de realitzacions. La propaganda electoral dels mitings no eren pas nous buides. No era pas perquè si que els oradors del Front popular anunciaven la política que caldria seguir després del triomf. No era pas d'una manera gratuïta que es feien promeses a les masses populars, avançant la suspensió i la derogació de totes les lleis i tots els decrets, que desvirtuaven el contingut social de la República autèntica.

Ara ho estem veient. I no som pas nosaltres sols a veure-ho. També ho veuen i ho «toquen», tots aquells senyors més o menys respectables i aquelles classes socials, que es creien que les vaques magres havien de correspondre sempre a les classes populars. Només cal escoltar els plans i els esgarips de les «forces vives» de la nostra economia. Tenen raó de queixar-se. Perquè no es fa altra cosa que satisfer les mínimes —les mínimes, no ho oblidem— aspiracions de les masses obreres.

Per ara, el Front Popular compleix els compromisos contrets. La represa de la llei de Contractes de Conreu, la suspensió de la llei d'Arrendaments Rústics, en virtut de la qual foren llançats de la terra milers de rabassaires, parcers i arrendataris, els decrets suspensent els desnonaments i els judicis en curs, la constitució de la Junta de Contractació del Blat fixant la taxa i protegint els agricultors catalans, la constitució de la Comissió Arrosera que defensa els legítims interessos de tota la comarca del Baix Ebre, la restitució de la setmana de quaranta-quatre hores del ram metallúrgic amb la indemnització fixada, la reposició del laude mercantil que afecta milers de dependents del comerç i de la indústria, la substitució de l'ensenyament religiós, la reincantació dels béns dels jesuïtes, la prohibició d'exportació de capitals, la solució del conflicte del ram de Transports que no s'ha lograt pas per l'acció directa, sinó gràcies a la victòria electoral i tantes d'altres coses que no esmentem per a no fer la llista inacabable.

Fins ara, doncs, el Front Popular compleix el seu programa electoral. Ens donàrem per satisfets que l'actuació d'ara fos garantia de les accions futures.

París, març del 1871

Petersburg, 1905

Petersburg, novembre del 1917

Viena, febrer del 1934

Astúries, octubre del 1934

assenyalen el camí esplendent del proletariat en la ruta del Socialisme

Salutació del company Comorera

Amb motiu de prendre novament possessió de la presidència del nostre Partit, vull dir unes paraules als nostres militants.

En primer terme, he d'agrair fervorosament i cordial, tots els esforços, tots els sacrificis i totes les energies amb què vosaltres heu contribuït a arrencar-nos de les presons i a tornar-nos a la vida ciutadana i a la lluita política i a la pau de les nostres llars.

Hem acabat una etapa i n'hem començat una altra, més prometedora, més prenyada de possibilitats i que també, segurament, exigirà un major esforç i un més fort concurs a l'obra comuna a realitzar.

Ens trobem de ple, companys, en un període de transició; en un període de gestació revolucionària que ens promet grans i belles realitzacions.

El capitalisme s'enfonsa i l'hem

d'ajudar a ben morir. En el marc de la nostra terra hem de lluitar per triomf del Socialisme, com lluitem pel mateix ideal els germans d'arreu del món.

No hem de perdre un sol moment; no podem desaproveitar cap oportunitat. La nostra lluita és una lluita constant, que no pot ésser interrompuda un sol instant. Qualsevol dubte, qualsevol feblesa, qualsevol vacil·lació, són a benefici i a profit de l'adversari.

Per això, en reintegrar-me de ple a les tasques de Partit, jo demano a tots que augmentin, si és possible, la seva aportació a la causa del Socialisme. Que recordin que l'emancipació nostra només pot venir per la nostra acció coratjosa i decidida.

Dintre poques setmanes tindrem ocasió de trobar-nos al Congrés, que haurà de deliberar sobre transcendents problemes del passat,